

Periodisme del costat salvatge

(En record a Ricard Monsó, Tarines)

PER JAUME RIBÓ, DOLORS PUJOLS, ROSER CLOTET I NOEMÍ VILASECA
Solsona | 17 de juny de 2024



El Ricard Monsó

No era de missa, com tothom sap. Podia semblar llicenciós, impulsiu, explosiu, mal parlat, a vegades malcarat, i no tenia manies si havia d'engegar algú a pastar, pel motiu que fos, gros o xic. Per convicció, perquè gosava discutir-li la cura dels gats, perquè li tapava la vista de l'escenari en un concert o perquè una vegada que va anar-la a veure a Barcelona, Patti Smith va interpretar un repertori acústic i insípid. El Ricard Tarines era molt ell, per fer servir una de les seves expressions. Tenia els vicis del caràcter concho, i no li suposava cap problema reconèixer-ho (Ara, a més, té el defecte de ser mort, com deia aquell). El Ricard també, però sobretot, era molt talentós, un culte que no fardava mai de ser-ho, inquiet, franc, conversador, afable, generós, detallista, encantador. I d'això se'n sabia aprofitar en la seva feina de periodista intermitent a la redacció solsonina de *Regió7*, des de la cofurna del carrer de Sant Salvador on vam tenir l'oportunitat de començar a practicar allò a què ens volíem dedicar quan la majoria de nosaltres encara érem estudiants.

Era un mestre sense formació i sempre disposat a donar un cop de mà. El periodista clàssic, rebel i rebec. Un esperit lliure, el més veterà de tots els que escrivíem al seu costat i el més transgressor. El Ricard era una institució. El company d'esquena vinculada sobre el teclat, que entre la boira de tabac ordia notícies, cròniques i entrevistes brillants... En un àmbit professional ple d'intrusisme, ens ha sabut demostrar que la vocació fa més que la titulació. Gran entrevistador, que es guanyava tothom, atent al detall. Per això aconseguia retratar tan bé el personatge i el context. Podia parlar amb mossèn Clos i extreure'n una lliçó de dret canònic. Anava a fer una crònica –un altre gènere que dominava- a Sant Llorenç de Morunys i, en un tancar i obrir d'ulls, captava la relació entre vilatans i forasters. Llegir els seus articles de cap de setmana era elevar a la màxima expressió el plaer de la lectura.

Coneixia mig Solsona, per no dir més, i sobretot la vida íntima de la ciutat, la no oficial ni publicada. Quins farts de riure ens havíem fet, a la minúscula redacció del diari, amb les anècdotes compartides amb el Josep Maria Triplana sobre les parades del portador de la creu al bar durant el viacrucis (i moltes altres coses que no es poden explicar)!... I com recordàvem l'emprenyada del món geganter la vegada que un mitjà es va referir als gegants com a "palitos con faldas". Quina llàstima no tenir memòria per preservar tot el que sabia. De tota manera, la gràcia era la manera que ell tenia de narrar-ho i la riallada que hi etzibava al darrere. Ell aportava la dosi necessària d'energia per afrontar la jornada de bon peu.

"Anima't a escriure i a publicar, Ricard. Que se't troba a faltar!". És un dels darrers missatges que algú de nosaltres va escriure-li per WhatsApp. Ho recordem avui tot veient la seva última imatge de perfil: un retrat de Lou Reed gens desentonant. Segur que en el seu llarg "passeig pel costat salvatge" ens contestaria ara, amb aquell to despreocupat i pueril tan seu, que no es vol lligar. Mai no ho havia volgut fer. Però aquells que hem estat col·legues seus en algun moment sí que volem retenir-lo a la memòria. Perquè el Ricard sigui més que una firma en l'hemeroteca del periodisme solsoní.

La teva mort, tantes vegades anunciada, ens ha deixat ben retratats, Ricard. Ves amb Frank Zappa, amic.

Ricard Monsó i Seuba (55 anys):

Defunció: dissabte 15 de juny 2024. No se'n celebra funeral